

22.06.2020r (poniedziałek)

ZADANIA DLA GRUPY MĄDRE SOWY

W tym tygodniu rozpoczynamy ostatni temat przed wakacjami „ Pożegnania nadszedł czas”.

Cele:

- Rozwijanie mowy
- Zachęcanie do wspominania pobytu w przedszkolu
- Rozwijanie sprawności manualnej.
- ❖ **Mamo/ tato przeczytaj dziecku opowiadanie A. Widzowskiej „Pocieszajki dla maluchów”.**

Ada była bardzo dumna z tego, że po wakacjach pójdzie do szkoły. Będzie miała kolorowy plecak, a w nim książki, zeszyty i piórnik z przyborami. Bardzo chciała się nauczyć samodzielnie czytać, bo obiecała Olkowi, że w przyszłości to ona przeczyta mu bajkę na dobranoc, a nie odwrotnie.

Na zakończenie ostatniego roku w przedszkolu zaproszono wszystkich rodziców, a młodsze grupy zadbały o niespodzianki: zaśpiewały pożegnalne piosenki i wręczyły starszacom samodzielnie przygotowane sadzonki drzewek szczęścia w małych doniczkach.

Grupa Ady odwdzięczyła się przedstawieniem teatralnym dla maluchów o misiu, który trafił do przedszkola i niczego nie potrafił robić samodzielnie: nie umiał sam jeść, ubierać się, wiązać sznurowadeł i budować domku z drewnianych klocków. Nie wiedział nawet, że przed jedzeniem trzeba myć łapki, ani nie znał słów: „proszę, dziękuję, przepraszam.” Ten miś musiał się wszystkiego nauczyć w przedszkolu, a dzieci mu w tym pomagały.

Był to teatrzyk kukielkowy, w którym Ada przedstawiała postać dziewczynki o imieniu Basia. Tomek trzymał kukielkę niedźwiadka, a Basia uczyła misia jak należy myć łapki:

- Oj, Popatrz misiu,

tu jest łazienka,

wodą się zmywa farbę na rękach,

a ty masz łapki

całe w powidłach,

więc musisz użyć wody i mydła!

Piotrek, Janek i Paweł poruszali kukielkami zielonych żabek i śpiewali piosenkę: Kum, kum, kum!

Rech, rech, rech!

Było przedszkolaków trzech.

Hopsa, w lewo!

Hopsa, w prawo!

Skaczą zwinnie. Brawo! Brawo!

Ucz się misiu, z nimi ćwicz,

skacz i do dziesięciu licz!

Tu następowała wyliczanka do dziesięciu: jeden, dwa, trzy, cztery, i tak dalej...

Potem na scenie pojawiły się symbole pór roku: słońce, bałwanek, kasztany i skowronek.

Dzieci z młodszych grup doskonale wiedziały, które z nich symbolizują wiosnę, lato, jesień i zimę. Na zakończenie przedstawienia wszystkie starszaki ukloniły się pięknie i wyrecytowały:

Nie płaczcie kochani, gdy nas tu nie będzie,
nasz wesoły uśmiech zostawimy wszędzie,
a gdy po wakacjach znajdziemy się w szkole,
będziemy wspominać kochane przedszkole!

Młodszym dzieciakom bardzo podobało się przedstawienie, a po spektaklu wszyscy chcieli obejrzeć z bliska kukiełki. Ada stanęła pod oknem i przyglądała się swoim koleżankom i kolegom. Z jednej strony cieszyła się na myśl o szkole, z drugiej jednak czuła, że będzie tęsknić.

- Trochę mi smutno – powiedziała do Kasi.

- Mnie też – odpowiedziała dziewczynka. – Nauczyłam się tutaj pisać swoje imię: K A S I A – przeliterowała.

- A ja się nauczyłam sama korzystać z łazienki, bo jak byłam mała, to nie umiałam spuszczać wody – dodała Ada.

- Piotrek mi pokazał jak bezpiecznie zjeżdżać ze zjeżdżalni i wspinać się po drabinkach.

- Mnie też!

- I umiemy już rozpoznawać kształty: kółka, trójkąty, prostokąty i kwa... kwa... - zająknęła się Kasia.

- Kwadraty – dokończyła Ada.

- Tak! Kwadraty!

- I co jeszcze?

- Pani pokazała nam jak się kroić warzywa, tak żeby się nie skaleczyć.

- I już umiemy same zrobić sałatkę z majonezem – odparła z dumą Ada.

- A pamiętasz, jak lepiliśmy pączki z piasku do naszej cukierni? Tomek ugryzł jednego i pani kazała mu szybko wypłukać buzię.

- Cha, cha, nigdy tego nie zapomnę.

- I piekliśmy ciasto na Dzień Mamy, a wyszedł nam zakalec!

- Pamiętam. Pani poląła je rozpuszczoną czekoladą i powiedziała, że takie ciasto jada się we Francji.

- Było bardzo dobre. Wszyscy prosili o dokładkę.

Dziewczynki wymieniły jeszcze wiele wesołych wspomnień i obiecały sobie, że będą odwiedzać swoje przedszkole i ulubioną panią. Pożegnały się z innymi dziećmi, z kucharkami, panem „złotą rączką”, który potrafi naprawić każdą rzecz, a nawet z zabawkami. Przed wyjściem z przedszkola Ada położyła coś ukradkiem w swojej szafce w szatni.

- Co tam zostawiłaś? – zdziwiła się mama.

- Zostawiłam pudełko z pocieszajkami.

- A co to są pocieszajki?

- To są kolorowanki za zwierzątkami. Powiedziałam pani, że jak jakiś maluch będzie płakał, to może mu dać taką kolorowankę i poprosić, żeby pomalował smutne zwierzątko.

Ja też kiedyś płakałam za tobą w przedszkolu i wtedy pomalowałam krowę na żółto. Świeciła jak słońce i od razu było mi lepiej.

- To wspaniały pomysł – mama spojrzała z podziwem na Adę i mocno ją przytuliła.

- Pa, pa! Przedszkole! – powiedziała Ada. – Kiedyś cię odwiedzę.

Grupa Ady wystawiła na pożegnanie spektakl kukielkowy o misiuku. On nie robił nic sam – nie jadł, nie wkładał i nie zdejmował ubrania, nie mył łapek.

86

Jak starszaki zegnali się z pozostałymi przedszkolakami? O czym był teatrzyk?

Ada i jej koleżanka Kasia po spektaklu wspominały ostatni rok. Wymieniały to, co poznały – wesołe zabawy w piasku i w sali. To był udany rok.

87

Pożegnanie to trudna sprawa. Ada pożegnała: panie z grup, pana, co naprawiał zabawki, panie, co robiły posiłki, i osoby z całej grupy.

88

Kogo Ada pożegnała w przedszkolu?

Ada zostawiła kolorowanki, aby mały, smutny kolega lub mała, smutna koleżanka poprawili sobie humor. Gdy Ada była mała i było jej smutno, to pokolorowała na kolor słońka rysunek krowy. Od razu było jej lepiej.

89

Dlaczego Ada zostawiła kolorowanki?

❖ Porozmawiajcie na temat opowiadania:

- *Co przygotowała grupa Ady na pożegnanie przedszkola?*
- *Co przygotowali młodszy koledzy?*
- *Co robiły Ada i Kasia?*
- *Kogo pożegnała Ada?*
- *Co to były pocieszajki Ady?*
- *Gdzie je zostawiła?*

❖ Nauka wierszyka z opowiadania fragmentami, metodą ze słuchu:

Nie płaczcie kochani, gdy nas tu nie będzie,
 nasz wesoły uśmiech zostawiamy wszędzie,
 a gdy po wakacjach znajdziemy się w szkole,
 będziemy wspominać kochane przedszkole.

❖ Mamo/tato powspominajcie z dzieckiem co zapamiętało z pobytu w przedszkolu?

1. Obrazek o lecie – praca plastyczno-techniczna.

Reprodukcja malarska: Olega Sumarokova „Kobieta pod parasolem odpoczywająca na plaży”.

Reprodukcja malarska: Claude'a Moneta „*Stogi siana w Girerny*.”

- Dziecko ogląda reprodukcje i określa z jaką porą roku się kojarzą i dlaczego.
- Zapoznanie ze sposobem wykonania pracy.

(dla dziecka: kartka A5, kredki, farby plakatowe, pędzelek, kubeczek z wodą, pastele, kartki z kolorowego bloku technicznego, klej, bibuła, kolorowy papier):

- Wykonanie na kartkach formatu A5 obrazka o lecie (wybraną techniką).
- Ozdabianie powstałych ramek, po naklejeniu obrazków na kartkę z kolorowego papieru.
- Podpisanie się samodzielnie lub z pomocą rodzica z tyłu obrazka.
 - ❖ Obrazek dziecko może wręczyć koleżce lub koleżance.
 - ❖ Zabawy na świeżym powietrzu.

2. Słuchanie piosenki „Na zawsze zapamiętasz” (sł. i muz. K. Gowik)

http://przedszkole.zsplw.pl/wyswietlanie/files/22-Marysia%20Chwastek%20_%20Na%20zawsze%20zapamietasz%20100.mp3

Ref.: Choć ostatnie to w przedszkolu dni,
choć rozstania, pożegnania czas,
to mówię ci, to mówię ci – nic tak naprawdę nie rozłączy nas.
To mówię ci, to mówię ci – nic tak naprawdę nie rozłączy nas.

I. Na zawsze zapamiętasz, jak Lena wciąż płakała,
podarty elementarz przez Olka i Michała.
Jak Ada jeść nie chciała, Jaś zasnął pośród lalek.
Jak Ola kompot raz wylała na całą naszą salę.
O- jojo- jojo- joj!

Ref.: Choć ostatnie...

II. Uśmiechniesz się, gdy wspomnisz ludziki z plasteliny,
jak Bartek ćwiczył skoki, a Karol – śmieszne miny.
I kłótnie Ani z Basią, i miśka brzuch rozpruty.
Jak Kasia kiedyś zapomniała na spacer włożyć buty!
O-jojo-jojo-joj!

Ref.: Choć ostatnie...

III. Pomyślisz, jakie miłe widziałeś teatryki.
Piosenki i zabawy, występy i wierszyki.
Wspomnienia będą czekać w albumie ze zdjęciami.
Bo to przedszkole zawsze będzie tu,
w myślach, razem z nami!
Tak, tak, tak, tak!

- ❖ **Praca w kartach pracy cz.4 str. 72.** Odszukiwanie na obrazku piłek. Określanie ich położenia. Rysowanie po śladzie drogi do bramki.
- ❖ Tekst do czytania. (karta nr.1)

Pozdrawiam

„Ciocia” Ela

Karta nr1

Grupa Ady wystawiła na pożegnanie spektakl kukielkowy o misiu.

On nie robił nic sam - nie jadł, nie układał i nie zdejmował ubrania.

Nie mył łapek.

Ada i jej koleżanka Kasia po spektaklu wspominały ostatni rok.

Wymieniały to co poznały - wesołe zabawy w piasku i w sali.

To był udany rok.